

Kazsimér Soma

Festett lény

Szárnyasállat mászott elő a szekrény mögül.
Mondja elvisz, nem hagy benne a lápban.
Nem ismerős, pedig én festettem
a bútor hátlapjára.

Az akril tartós,
de ez meglep.
Nem kopott meg,
túlélte az átváltozást is.
Színei vibrálnak,
baljós csillogással veri
vissza fényeit a lép:
bokáig vagyok benne.
Most már térdig.

Innen ragad ki a lény, értem jött,
mondja hangja az agyamban,
így kommunikáltunk eddig is,
álmom az övé,
hisz ezért festettem, örködjön kívül-belül,
míg a mocsárszobában
aludni próbálok.

Minden vágya volt, hogy óvjon.
Most is ezen van, ígéri, elvisz,
ez az ő személyisége, segít,
mert mást nem tud. Egysíkú létezés.

Na látod, van bennünk valami közös, mondom.
Mégfogja a lábam, kitinszőrös ujjain függök,
úgy emel, hogy először fejjel belebukok a lápba.
Magasabbra, magasabbra – bugyborékolom.

Kiegyezni a rémmel

Az arc otthonossága eltörött,
szilánkokban van közünk hozzá.
A magunkra ismerés lehetősége viszont
maradt, várat magára. Állati alól
kibányászni
az emberi tekintetet: ez a feladat! Így
nyílik meg ábrázatunk hibriditása. Közelít,
fenyeget, rémiszt,
elnyelésre tája száját a Másik
– nehéz együtt dolgozni látványával.
Engedd, hogy belédköpjön, engedd, hogy
megmarjon: te közelségével, ő húsoddal
telítődik. Szervek robbannak ki testünkből,
készül a közös lé, a massa, amiben
feloldódva megfő az önismeret is. Rálátást
nyerni magunkban a Másikra.

Mit, mit mit

Kérdezi gazdáját állandóan a lidérc,
aztán hozza, amit kíván az úr,
aranyat, kincset, hitet,
ha kell. Nyomasztó jelenlétét
csak idővel tárja fel.

A kameracsapdát
és a hurkos botot beraktad már,
kérdezi Marci a kocsí mögül,
ha nem, ide vele,
elcsomagolom azt is.

Legközelebb ehhez a lényhez kerültünk,
kérlelhetetlen kitartása, mit mit mit,
gazdájának terhes,
nekünk szimpatikus.
Még a ganajt is hordja,
csak vágya beteljen,

mit mit mit hozzák,
követelőzött. Szart,
mondta ügyfelünk
– a lény ura – mérgében.
Egy lidérc pedig mindig
teljesíti a kérést.
Tényleg tarthatatlan
már a helyzet,
fekáliába merülnek a
hétköznapiak.

Meghívásos kiszállás ez most,
írtást kértek, de mi másra készülünk.
Rokonlélek, a kihívás élteti,
mint minket. Elvinnénk magunkkal
tanulmányozni. Apródunknak
is jó lehet, kérnénk tőle
a lápi kisasszonyokat, a farkasembert.

A csalétek felesleges,
nem eszik mást,
csak parancsokat fal,
a kutatásért él,
halni nem tud.

Elmozdítani úgy lehet,
ha olyat kérsz,
amit megragadni képtelenség,
amit teljesíteni nem tud,
a hiány útnak indítja – el a háztól.

Garázsunkból kigördül a kocsink,
kezdődik az újabb expedíció.

Ma tényleg sikerrel járunk.

Az orvosok nem hittek a hitben

A fertőzés jelei
egyértelműek,
nyakam környéke dagad,
gennyedzik fülem.
A két kis seb mellemen
pedig egyre mélyebb.
Egy ujjperc is
elmerül benne már.

És mintha surrogná is valami
bent, rohan az agyvíz,
koponyafalon dörömböl,
ami fészket rakott.
Nem elég a tér?

Hé, mit fecskendezett
ez belém csonttűjével.
De tényleg, mi történt.
Csak a két fehér vonal
villanása van meg.
Marci, nem örködtél,
elaludtál, pedig nem
ebben egyeztünk meg.

Úgy volt, hogy űzöd az árnyakat,
kipihenhessem a vidék bolygatását,
testem nyűgét. Psssszzzt.
Nem úgy értem, nem baj,
mármint kergetni a lényeket
sohasem terhes, elhatároztuk,
felfedjük az erdei sokaságot,
a láp mélyét bevilágítjuk.

De azért a végtag fárad,
és most az álom mellett
megnyomott más is. Irány
a sürgősségi, mert már az
orromból is nedve csurog,
levegőt alig kapok.

Legalább ne nevéssen ki,
ha nem hiszi, amit mondok,
ha nem hiszi, hogy a hit valóság.
Szopja meg a Nora magát is.
Az éjlány volt, mellkasomon
táncoló. És ami a legrosszabb,
hogy most nem mi, a lény
vadászott. Vadetető szívemből
szívta életerejét, bennem meg
csak vágyat hagyott maga után.

De mindezt végigmondani
már nem volt levegőm.
Induljunk Marci,
kapjuk el,
bizonyítani akarom,
nem bennük kell hinni,
csak nekünk.
Íme a nyom.

Itt lesz a zárójelentés,
jobbulást, pihenjen,
igyon sok folyadékot.

Megint leégett a Bükkben egy fenyőerdő,

de a rezervátum őrei hajthatatlanok,
hiába magyaráztuk nekik
telefonon a nyilvánvalót.

Nekik a fa csak fa, a kő csak kő.
Mocsárrét, szikes puszta, lombhullató erdő
– biotóp-konceptiójuk hiányos.

Mi tudjuk, láng támadhat
az ismeretlentől is.
A bükki nehézfejük,
a vadőrök viszont
csak vakon kóvályognak
az erdő hamujában.
Hogy lehet így érteni a természetet,
ha róluk, garabonciásokról mit sem tudnak?
Nem számolnak tüzeikkel mert,

a kő csak kő, a fa csak fa,
a garabonciás nem garabonciás.
A garabonciás nekik semmi.

És nem értik, nem a tudomány ellen,
csak a lények mellett vagyunk,
Marci, én és ők – így teljes a kép.

Lohasztó alakok!
Nem hiszünk már benne,
hogy valódi szakemberek vagytok.
Félre az útból, ezt az ösvényt most mi tapossuk ki.

Eddig volt az ész szava, a hiedelem ténye,
a fantázia igaza. Most jöjjön az átok,
ha máshogy nem:

párologjon el szemetek a tűzben,
ha nem *azt* látjátok vele, amit kell.

Lények nélkül
nincsen táj.